

EL VAIXELL

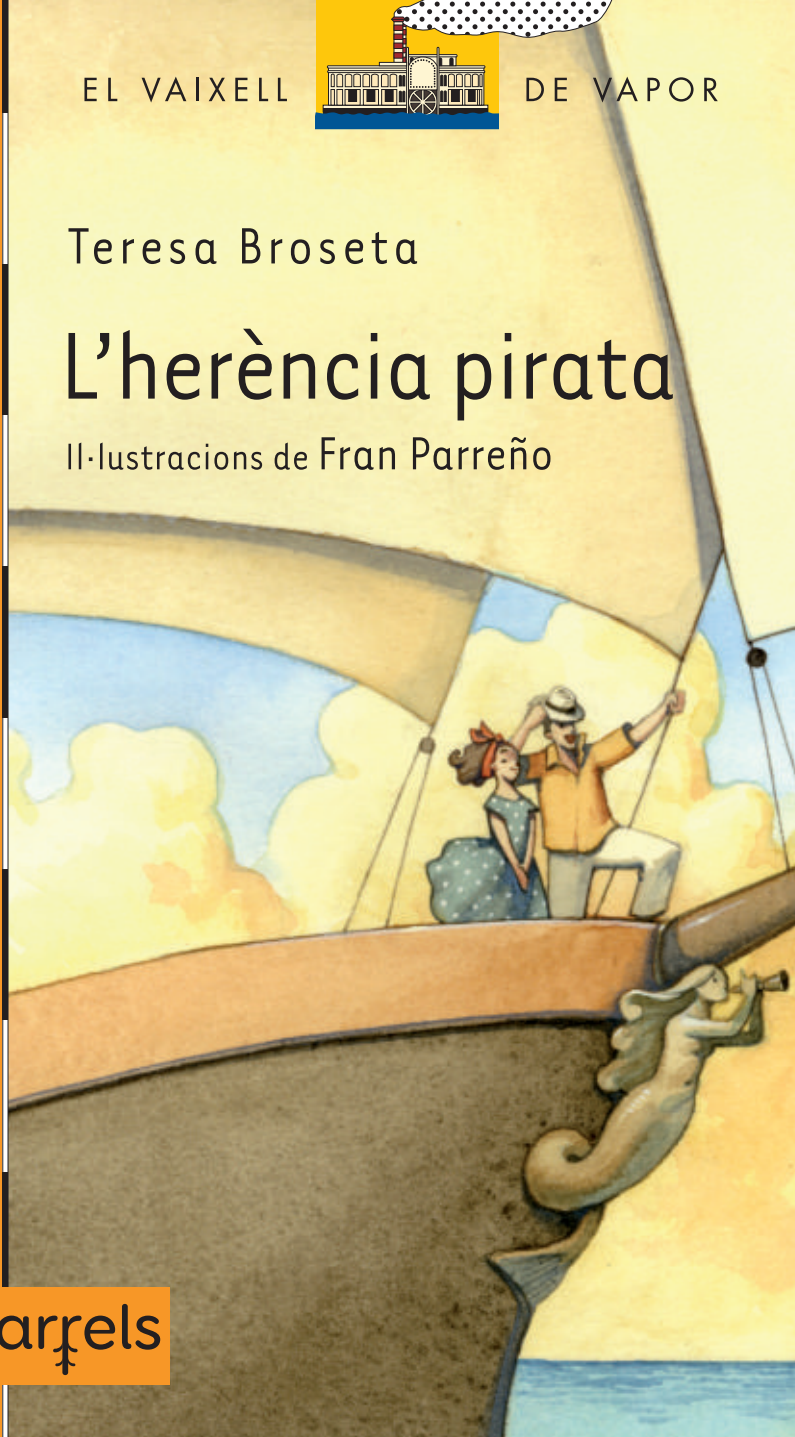

DE VAPOR

Teresa Broseta

L'herència pirata

Il·lustracions de Fran Parreño

smarçels

www.literaturasm.com

Direcció editorial: Elsa Aguiar
Coordinació editorial: I més. Serveis Lingüístics i Editorials
Coberta i il·lustracions: Fran Parreño

© del text: Teresa Broseta, 2014
© de les il·lustracions: Fran Parreño, 2014
© SM Arrels, 2014
Impresores, 2
Urbanización Prado del Espino
28660 Boadilla del Monte (Madrid)
www.grupo-sm.com

ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 121 323
Fax: 902 241 222
e-mail: clientes@grupo-sm.com

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
només es pot fer amb l'autorització dels titulars,
tret d'excepcions previstes en la llei. Dirigiu-vos a CEDRO
(Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

A Pep, el meu company en el viatge de la vida.

1 *Un carter valent*

EL TIMBRE de la porta sonà amb insistència per quarta vegada en els últims cinc minuts. Virgili Llorer, que l'havia ignorat olímpicament les tres primeres, ja no aguantà més i s'alçà d'un bot. Clavà els ulls en el rellotge que presidia el menjador i féu una carassa de desesperació: les tres i vint-i-cinc! Qui era tan destrellat per a tocar-li a la porta a eixes hores? Algú que no el coneixia, això estava clar!

Mentre travessava el corredor a camallades, camí de la porta, Virgili Llorer rebentava d'indignació. Tot el barri sabia que ell era un home de costums fixos i d'horaris inamovibles. Absolutament inamovibles! Cada dia eixia de casa cap al treball a les set en punt del matí i tornava puntual com un rellotge a les tres de la vesprada. Dinava poc i menys i, exactament a les

tres i quart, encetava una migdiada que durava precisament fins a les quatre. A les cinc en punt eixia a estirar les cames i a fer alguna compra pel barri, tornava a les sis i mitja i es dedicava a llegir fins a les huit. A les nou clavades, seia a sopar de cara a la tele, i a les deu i mitja tocases, entre badalls, es gitava i s'adormia com una soca. Així era com li agradava fer les coses i així les feia, i no hi havia cosa que el posara de pitjor humor que haver de trencar la rutina. Com en aquell precís moment!

Abans d'obrir la porta, mirà per l'espiera i es quedà de pedra. El carter? Doncs no era algú que no el coneixia, no... Era algú que s'havia tornat boig i que ben prompte se'n penediria! Se'l menjaria cru, sense necessitat d'amanir-lo amb oli i sal, i li llevaria per sempre més les ganes de deixar-se el dit enganxat al timbre d'una persona de bé...

Obrí la porta amb tanta energia que alçà un remolí de pols i, abans de poder obrir la boca per menjar-se d'un mos el carter inoportú, la veueta tremolosa de l'home suplicà:

–Perdone'm, senyor Llorer!

Per favor!

Virgili Llorer, que en el fons era un cavaller, no tingué prou valor per a menjar-se un home dret i fet que suplicava. Tot i que amb dificultats, s'engolí la ràbia i se les arreglà per a dir només:

–Què?

–És... és... un cer-certificat urgent, senyor Llorer –quequejà l'home, atemorit, mentre li allargava un sobre–. Si no fóra així, no hauria gosat mai interrompre la seua migdiada, vosté ja ho sap.

El senyor Llorer s'havia engolit la ràbia per educació, però no estava per a converses ni raonaments. Signà apressadament el rebut, arrabassà el sobre de mans del carter i tancà la porta d'una revolada, ofegant les inacabables disculpes de l'home. En tancar-se la porta, el carter callà en sec i somriugué, alleujat i orgullós. Acabava de convertir-se en l'heroi del barri... Havia trencat la rutina del senyor Llorer i havia sobreviscut per a contar-ho!

Virgili, que havia tornat al menjador, sentia que el cor li batejava al pit com un tambor i que ja no era només de còlera per aquella interrupció. Ara li batejava també per la curiositat i, per dir-ho tot, per un pessiguet de por. Qui podia enviar-li un certificat urgent a ell, precisament a ell? Feia anys que

no li passava res fora de la rutina, res que poguera explicar l'arribada d'aquella carta urgent. Fent rodar i rodar el sobre entre les mans, Virgili s'escurava el cervell sense resultat. Al cap d'una estona, nerviós i entresuat, decidí que només podia tractar-se d'una multa. Una senzilla multa! No tenia ni cotxe ni carnet de conduir, però havia de reconèixer que no sempre s'esperava que el semàfor de vianants canviara a verd... Segur que un policia a l'aguait li havia posat una multa!

Féu el cor fort i començà a obrir el sobre, tan a poc a poc com si fóra del vidre més delicat. Quan desplegà el full que contenia, estigué a punt de caure-li de les mans de la impressió. Què? Què de què? Segur d'haver llegit malament per culpa dels nervis, passejà els ulls incrèduls per damunt del breu missatge. No s'havia equivocat, no... Segons deia aquell paper, el senyor Virgili Llorer i Bunyol, és a dir, ell mateix en cos i ànima, tenia una cita oficial i ineludible. Dissabte de matí, a les onze en punt, havia de presentar-se a les oficines de Bermell & Bermell & Bermell, els notaris més prestigiosos de la ciutat. I, per si allò fóra poc, el paper també n'especificava el motiu. Ni més ni menys que assistir a la lectura d'un testament!

Virgili amollà el paper i es quedà plantat enmig del menjador amb la boca oberta. Un testament? Això era impossible! Si ell no tenia un sol parent al món des que faltà la mare, feia vora deu anys... Perquè Virgili Llorer havia sigut fill únic i nét únic, i no havia sabut mai què era això de tindre un oncle o una tia, un cosí o un nebot. I, com que no s'havia casat mai, no tenia tampoc sogres ni cunyats. Res de res! I ara havia d'assistir a la lectura d'un testament? El testament de qui?

Aquella vesprada de dijous, Virgili Llorer trencà sense pietat i sense adonar-se'n tots els seus costums i tots els seus horaris. A les cinc i mitja de la vesprada estava encara mirant i remirant antics àlbums de fotografies familiars, per si de cas se li havia escapat de la memòria algun parent. No tingué sort, però. En aquelles fotografies només eixien una i altra vegada els pares, els iaïos i ell mateix. Quin avorriment!

A les sis, quan recordà de sobte que no tenia pa per a sopar, es llançà al carrer sense llevar-se les sabatilles d'estar per casa. En obrir la porta, es trobà al replà de l'escala amb un grup de veïns i veïnes que esclataren en una pluja d'exclamacions i preguntes.

–Senyor Llorer!

–Com es troba?

–Està bé?

–Estàvem preocupats per vosté!

Virgili parpellejà unes quantes vegades abans d'entendre que, en veure que no eixia de passeig a les cinc en punt, els veïns s'havien alarmat i s'havien congregat al replà, encara que no havien gosat tocar al timbre. Al cap d'una estona, mig irritat per aquella intromissió en la seua intimitat i mig emocionat per l'interés del veïnat, alçà les mans i donà una brevíssima explicació.

–Estic bé, moltes gràcies. És només que m'ha sorgit un imprevist.

Tallant amb un gest els oferiments i les paraules amables, Virgili es precipità al supermercat del cantó i, en un tres i no res, omplí una cistella amb el pa i amb un bon grapat de coses que no necessitava en absolut. Atabalat com estava, arribà a agarrar iogurts de pera, fetge de porc i salsa barbacoa, tres coses que odiava profundament. Mentre esperava en la llarguíssima cua de la caixa, li tornaren a la ment els seus veïns i la sincera preocupació que havien

manifestat per ell. I ell només els havia donat les gràcies, i això amb penes i treballs... Per un moment, Virgili Llorer s'avergonyí del seu caràcter i del seu comportament. Era antipàtic sense remei!

No sabia per què, però, des de menut, li costava a muntó relacionar-se amb la gent. Un excés de vergonya, tot i que sa mare es passava la vida recordant-li que la vergonya cria ronya. No saludava per vergonya, no intervenia en cap conversació per vergonya, no feia amistat amb ningú per vergonya, no tingué mai núvia per vergonya... Un cas perdut!

Quan li tocà el torn, intentà ser amable i dirigí a la caixa un somriure d'orella a orella. Com que no tenia pràctica de somriure, però, li va eixir una carassa monstruosa que feia por. La pobra xica botà en la cadira, espantada.

–Es troba malament, cavaller?

Virgili negà amb el cap i s'afanyà a pagar el compte i a fugir del supermercat amb la cua entre les cames. Una i no més! No tornaria a somriure mai més a ningú, estava clar que estava negat per naturalesa per a l'amabilitat i la simpatia...

Tornà a casa més atabalat encara, esquivant veïns benintencionats, i passà la resta de la vesprada llegint no un llibre, com tenia per costum, sinó aquella carta certificada que havia vingut a amargar-li la vida. Tot i que ja feia estona que se la sabia de memòria, no era capaç de concentrar-se més que en aquelles paraules: dissabte, Bermell & Bermell & Bermell, testament...

Es gità a l'hora habitual, però no aconseguí trobar el son fins ben passades les tres de la matinalada. Mai de la vida havia estat despert a aquelles hores i descobrí que li feia por el silenci espès que cobria el món i aquella foscor que semblava que no havia d'acabar-se mai. És que la nit estava feta per a dormir, d'això no tenia cap dubte!

Poc més de vint-i-quatre hores el separaven de la cita en la notaria de Bermell & Bermell & Bermell, però se li feren més llargues que un dia sense pa. Quan li sonà el despertador, estava fet pols després d'una nit sense son, com si un gegant li haguera pegat una pallissa. S'arrossegà per la casa com un caragol reumàtic, del dormitori al bany i del bany a la cuina, i acabà eixint de casa un quart d'hora tard per primera vegada en la vida. Quan arribà al banc on treballava, fins i tot

el director estava en punxes per aquell inesperat retard de l'únic empleat que era sempre puntual i que no havia agarrat mai ni una baixa per malaltia. En veure'l arribar, pà·lid i una mica despeninat, va eixir immediatament al seuencontre.

–Senyor Llorer! Es troba bé? Ja començava a preocupar-me...

Virgili parpellejà, nerviós. Com era que tot el món es preocupava tant per ell? Sense gosar somriure, després de la desgraciada experiència al supermercat, tractà d'endolcir una mica la veu.

–Gràcies, senyor director. És només que he passat mala nit.

Sota la mirada penetrant del director i dels companys i companyes que, per una vegada, no hi havien arribat els últims, Virgili Llorer ocupà la seua taula i engegà l'ordinador.

Passà un matí horrible. Tot i que intentava concentrar-se en el treball i oblidar-se de la notaria i del testament, s'equivocà en coses que havia fet durant vint anys, buscà desesperadament papers que feia dies que dormien sobre la seua taula i fins i tot estigué a punt de bloquejar l'ordinador a força d'equivocar-se en teclejar les moltes contrasenyes que posava sense problemes cada dia.

La vesprada va ser més horrible encara. Pegant voltes per la casa com una ànima en pena, Virgili s'aferrava al pensament que tot allò no fóra més que una equivocació. Una equivocació molt greu per a una notaria tan prestigiosa com la de Bermell & Bermell & Bermell, això sí, però una equivocació al cap i a la fi. Era possible que existira al món un altre Virgili Llorer i Bunyol? No era un nom gens corrent, però el món és molt gran i l'habiten milions de persones... No seria estranya una coincidència semblant!

Es gità a les deu i mitja per respecte a la rutina, no perquè tinguera cap esperança d'adormir-se. Passà les hores fosques i silencioses de la nit pegant voltes al llit a dreta i a esquerra, alçant-se a pixar i a beure aigua i, sobretot, desitjant que es feren ja les onze del matí.

En els seus trenta-sis anys de vida no recordava haver sentit una ansietat semblant!

2 *Bermell & Bermell & Bermell*

DESPRÉS d'una nit horrible, després d'un desdèjuni escàs i d'una dutxa que no abastà a esborrar-li la son dels ulls ni la boira del cervell, Virgili Llorer es llançà al carrer abans de les deu del matí. Estava massa nerviós per a quedar-se tancat a casa! A les deu i quart passejava ja amunt i avall per l'avinguda on es trobaven les oficines de Bermell & Bermell & Bermell, mirant el rellotge cada tres minuts en un intent desesperat de fer avançar el temps amb rapidesa. Les onze del matí arribaren exactament a la seua hora, però, ni un minut abans, i Virgili Llorer tocà per fi al timbre de la notaria amb el cor a la boca.

En una recepció més gran que tot el seu pis, emmoquetada i amb les parets folrades de fusta, Virgili va ser rebut amb educació exquisida per un jove ben plantat i vestit de vint-i-un botons.

De sobte, es trobà fora de lloc amb la seua roba corrent i una mica desgastada, amb la seua corbata, que ja era antiga quan el xicon no havia nascut encara, i amb les seues sabates deformades. El jove recepcionista el féu passar a una sala d'espera i li pregà que tinguera l'amabilitat de distraure's un moment fullejant revistes o diaris, perquè els senyors Bermell & Bermell & Bermell estaven encara en una reunió. Mirant-lo amb una admiració que Virgili no podia explicar-se, el jove afegí mentre eixia de la sala:

–Ja ha de ser un cas important el seu perquè l'atenguen els caps de l'empresa en persona!

Aquelles paraules provocaren en Virgili Llorer un efecte devastador. Un cas important? Els caps de l'empresa? Incapaç de seure, i molt més incapaç encara de fullejar cap publicació del món, començà a suar com una font i a pegar voltes i voltes per la sala d'espera, com un molí de vent enmig d'un huracà. Quan el jove recepcionista tornà a buscar-lo, pocs minuts després, l'aspecte de Virgili era una mica més que lamentable. Amerat de suor i tremolós, amb la roba arrugada i els cabells despentinats, caminà rere el jove per amples corredors emmoquetats, entre quadres de cèlebres pintors i plantes